

Խաչիկ Դաշտենց

Մեր Ակսելը

Մթնածորի կեռմաններով,
Մելը բարձած շուշաններով
Տուն էր գալիս մեր Ակսելը.
Օ՛, որքան դժվար էր ելը:
Ձորում նրան կերավ գելը,
Ճամփին մնած նրա սելը,
Չհասնելով մինչև Գորիս
Մնաց մի կանջ՝ «Կյորի՛ս, Կյորի՛ս...»
Հավերժություն մեր Ակսելին,
Անտառից դուրս ճամփի եզրին
Մենակ կանգնած նրա սելին:
Բարձած լեռան շուշաններով,
Մանուշակով, ալպյան խոտով,
Մթնածորի անուշ հոտով:
1958